

give kun en Rente af lidt over 1 pCt., og derfor er, siger jeg, dette Overskud paa 130 Mill. Kr. et Beløb, der kun findes paa Papiret. Det er et meget stort Spørgsmaal, om man kan sige, at den danske Stat i Øjeblikket er solvent. Naar derfor den højtærede Finansminister antydede, at det kunde være rigtigt at faa en Værd-sættelse af, hvad Staten i Virkeligheden ejer, kan jeg fuldt ud slutte mig hertil. For det første vilde det jo være meget interessant at faa dette at vide, og for det andet vilde det sikkert være meget nyttigt og lærerigt, og det vilde sikkert bevirke, at vi kom til at føre en anden Statshusholdning end den, vi hidtil have ført.

Enhver kan sige sig selv, at saaledes som vi i Øjeblikket sidde i det, kan det ikke blive ved at gaa. Det er en i høj Grad usund Finanspolitik at leve af Laan, som vi have maattet gøre og maa gøre i Øjeblikket. Det kan umuligt gaa i Laengden med disse store Underskud, som vi have og ville faa i de kommende Finansaar, og det er en i høj Grad usund Finanspolitik at dække dem ved Hjælp af Laan. For øvrigt er det et Spørgsmaal, om vi have noget at laane paa, om vi i Virkeligheden ikke have belaaet alle de Aktiver, som Staten ejer. Vi kunne naturligvis alligevel stifte nye Laan, det ved jeg godt. Vi se jo, at Tyrkiet og Ægypten kunne gøre Laan, skønt de ikke have noget at laane paa, men de pantsætte deres Skatter; noget lignende kunne vi maaske ogsaa finde paa. Alene Rangskatten vil i dette titelsyge Land sikkert kunne afdrage og forrente en Kapital paa 1½ Mill. Kr. Men denne Udvej med Laan gaar sikkert ikke ret længe. Saa er der en anden Udvej, man kan gribe til, og det er at paaligne nye Skatter. Den højtærede Finansminister omtalte dette paa en meget forsigtig Maade, og jeg forstaa saa godt, at man nødvendig vil ud med Sproget her. Man vil nødvendig nu tilstaa den let-sindige Finanspolitik, man har ført, og vedgaa, at det bliver nødvendigt at paalægge nye Skatter. Den ærede Ordfører antydede jo en ny Skat, nemlig forhøjede Jernbanetakster, og det er vel nok under Overvejelse indenfor Regeringen, hvilke nye Skattearter man vil velsigne os med. Men det er naturligt, at man nødvendig vil sige det, og at man saa meget som muligt kvier sig ved at komme frem med det, tilmed da vi leve i en meget stærk Nedgangsperiode. Vi vide saaledes, at mange af vort Erhvervslivs Grene ere stærkt trykkede, f. Eks. vor Handel, vor Skibsfart og vor Industri. Vi se, at vore Kommuner

ere overlæssede; Kommunerne rundt omkring i Landet stønne under de Byrder, de have at bære i Øjeblikket, og de se hen til Statskassen og vente at faa Hjælp af den, men det er jo umuligt, det kan ikke godt tænkes. Vi talte i Fjor om de nødlidende Banker — vi kunne i Aar med samme Ret tale om den nødlidende Statskasse.

Der var maaske en anden Udvej, man kunde gribe til for at komme ud af dette Uføre, i Stedet for nye Laan og nye Skatter. Man kunde maaske gribe til den Udvej at udsætte Udførelsen af de militære Love, som nys ere blevne vedtagne, thi det er jo dem, der ere Skyld i hele Misereen. Det hænder ikke saa sjældent i det private Liv, at en Mand beslutter sig til at udføre et eller andet, men naar Konjunkturerne gaa nedad, siger han: saa maa jeg vente med det, det kan udsættes. Og man kunde ganske sikkert uden nogen Skade lade disse militære Love hvile en Stund, indtil Statens finansielle Stilling bliver noget bedre og mere sikker, end den er i Øjeblikket. Jeg sagde, at det er Militærlovene, som ere Skyld i hele Ulykken, og det er det. Naar vi se paa det forelagte Finanslovsforslag og sammentælle de militære Udgifter, som findes her, naa vi op til en svimlende Sum. Jeg skal nævne Militærudgifterne. Der er først Udgiften til Fribefordring af militære, saa er der under Indenrigsministeriet Indkvarteringsudgifterne, paa Justitsministeriet Udskrivningsudgiften, paa Finansministeriet Militærpensionerne, Invalideunderstøttelserne og Hædersgaven. Dernæst komme vi til Militærudgifterne, som findes paa §§ 22 og 23 og under § 26 paa Af-snittene V. og VI. Alt det, jeg har nævnt her, er rene og skære Militærudgifter, og naar det sammentælles, naa vi op til den svimlende Sum af 37½ Mill. Kr. Vi anvende med andre Ord omtrent 40 pCt. af Statens samtlige Indtægter i militære Øjemed. Naar vi gøre det op saaledes, gaar jeg slet ikke Militærvæsenet for nær eller overdriver i mindste Maade, thi man kunde med god Grund medtage endnu en meget stor Gruppe Udgifter, som skyldes Militærvæsenet. Jeg tænker paa de Beløb, som findes paa §§ 15 og 27 til Statsgældens Forrentning og Afdrag. Havde vi ikke saa vanvittigt bortødslet Penge til Militærvæsenet i lange, lange Tider, kunde den danske Stat have staaet fuldstændig gældfri i Øjeblikket, saa vi kunne godt sige, at de Penge, som findes her til Forrentning og Afdrag, ogsaa skyldes vort